

התאומים

מסיפורי ארץ אמור (מזרח אסיה)

בשבת בילדי של הננאיים נולדו תאומים. כל השבת שמל. תאומים מביאים מזל לכל השבת. כך אומרים הזקנים. והם גם אומרים שאת התאומים חייבים לכבד. וכולם כיבדו את התאומים. האכילו אותם

היטב, דאגו להם. נתנו להם שמות טובים. לאחד – אודוגה, לשני – צ'ובאק.
וכך חיו אודוגה וצ'ובק. הם לא היו גבוהים אבל בתבונה עלו מעל המבוגרים. כשמילאו להם חמש שנים הם יצאו כבר לציד. ותמיד הצליחו יפה.
רוחות היער והמים אהבו את התאומים ותמיד עזרו לאחים.
השנה הייתה גרועה. לא היו מספיק חיות בר לציד, הדגה הייתה דלילה. הזקנים טענו שצריך להחליף את מקום הישוב.
אמר אודוגה לזקנים:
"במה המקום הזה גרוע?"
הוא מתח את מיתר הקשת הקטנה שלו, הסתכל סביב ואחר כך ירה כאילו ישר בשמש.
החץ עף. אחר כך חזר ונשכב ממש לרגליו של

" אשתקד, באיזה צד הנהר היו יותר בצי דגים,
האיברה?"
"בצד שמאלי" ענו לו.
"סימן שהשנה הדגים ירבו לשחוט תחת הגדה
השמאלית" אומר צ'ובאק "צריך לשים לב. ואתם
דגתם בצד ימני של הנהר. וזה ההסבר למה לא
היה מספיק דגה."
ואז אמר אודוזה:
"הציפור והחיה הולכות אחרי הדגים. צריך היה
לצוד בצד השני."
אנשי הישוב התחילו לכבד מאוד את אודוזה
וצ'ובאק. התייעצו אתם והכל הלך בטוב.
צרה גדולה באה פתאום על השבט בילדי. מהצד
השני של הנהר הגיע ניון - שליט עצום ממנצ'וריה,
עם חיילים ותותחים. הוא דרש שישלמו לו מסים.

אודוזה, למקום שממנו בא. ואחרי החץ באו
ברוזים ואווזים ונפלו לרגלי אודוזה.
הזקנים בדקו - כל הברוזים נפגעו בעיניים. אמרו
הזקנים "אם כך יקרה כל יום, לא יחסר בשר
לישוב."
אבל אז צ'ובאק אמר לזקנים:
"במה גרוע המקום הזה?"
והוא זרק רשתות למים. הרשתות טבעו מיד.
"נו" אמרו הזקנים "שד המים סחב את הרשתות."
עברו כמה רגעים ואז הנהר התחיל לרתוח. צ'ובאק
שם יד למים, תפס דבר מה והוציא את הרשת שלו.
כמה שהיו קשרים ברשת כך גם דגים הוציא
צ'ובאק. הזקנים אמרו:
"אם כך יהיה כל יום, הישוב לא יישאר בלי דגה."
ואז צ'ובאק שאל את הנשים:

נערות מנקות את הציפורניים. פקיד עם ספר שמן יושב לרגליו.

הנויון ראה את התאומים ואמר:

"מה עושים כאן ילדי הננאים?"

הפקיד הסתכל והשתחוה לנויון עד האדמה:

"הילדים האלה באו להגיד, נויון המכובד,

שהזקנים הננאים באים עם המסים שהטלנו

עליהם."

הנויון קיבל מראה עוד יותר חשוב. הוא הרים את

אפו למעלה, הביט לשמיים כדי לא להסתכל על

הננאיים. וחיכה, חיכה.. צווארו התחיל לכאוב

והזקנים עוד לא באו.

ואז אמר לו צ'ובאק:

"נויון האציל, הזקנים לא יבואו! בילדי מעולם לא

שילמו מסים. מצחיק אותם תשלום מסים. לכן, כדי

מכל אחד רצו עור של צובל, כלב מים או שועל.
אנשי בילדי נבהלו. עד עכשיו לא שילמו לאף אחד
מסים, ועכשיו צריך לשלם. אין מה לעשות נגד כוח!
התחילו להתייעץ עם התאומים.

אודוגה וצ'ובאק הביטו זה על זה ואודוגה אמר:

"אל תשלמו. שלחו אותי ואת אחי לנויון!"

הנשים של ישוב התחילו לילל:

"איך אפשר?" קראו "יונון איש אכזרי. הוא יעלב

ששלחנו אליו ילדים, ויהרוג אותם.

אבל אודוגה וצ'ובאק לא הקשיבו ויצאו אל היונון.

היונון יושב בסירת מפרש גדולה, על גשר גדול.

מעליו מתנוסס אפיריון משי. סביב עומדים שומרים.

התליין השחז חרב. הנויון שם את ידו הימנית על

כרית. הציפורניים של היד ארוכות, עד הרצפה,

מעוגלות, מתפתלות, תקועות בנרתיקי כסף. חמש

לא להעליב אתך בצחוק, הם לא יבואו. ואנו
הקטנים, איננו מבינים דבר. הנה לך מתנות שלנו,
נויון האציל!"

אודוגה הוציא מתרמיל חופן אדמת אמור:
"קבל, ניוון, חופן אדמה, אם לא מספיקה לך זו
שלך."

צ'ובאק הוציא מהכיס עין של אוח:
"קבל, ניוון, עין של אוח. אז תוכל גם בלילה לראות
שעל אדמות אמור חיים אנשים אמיצים."

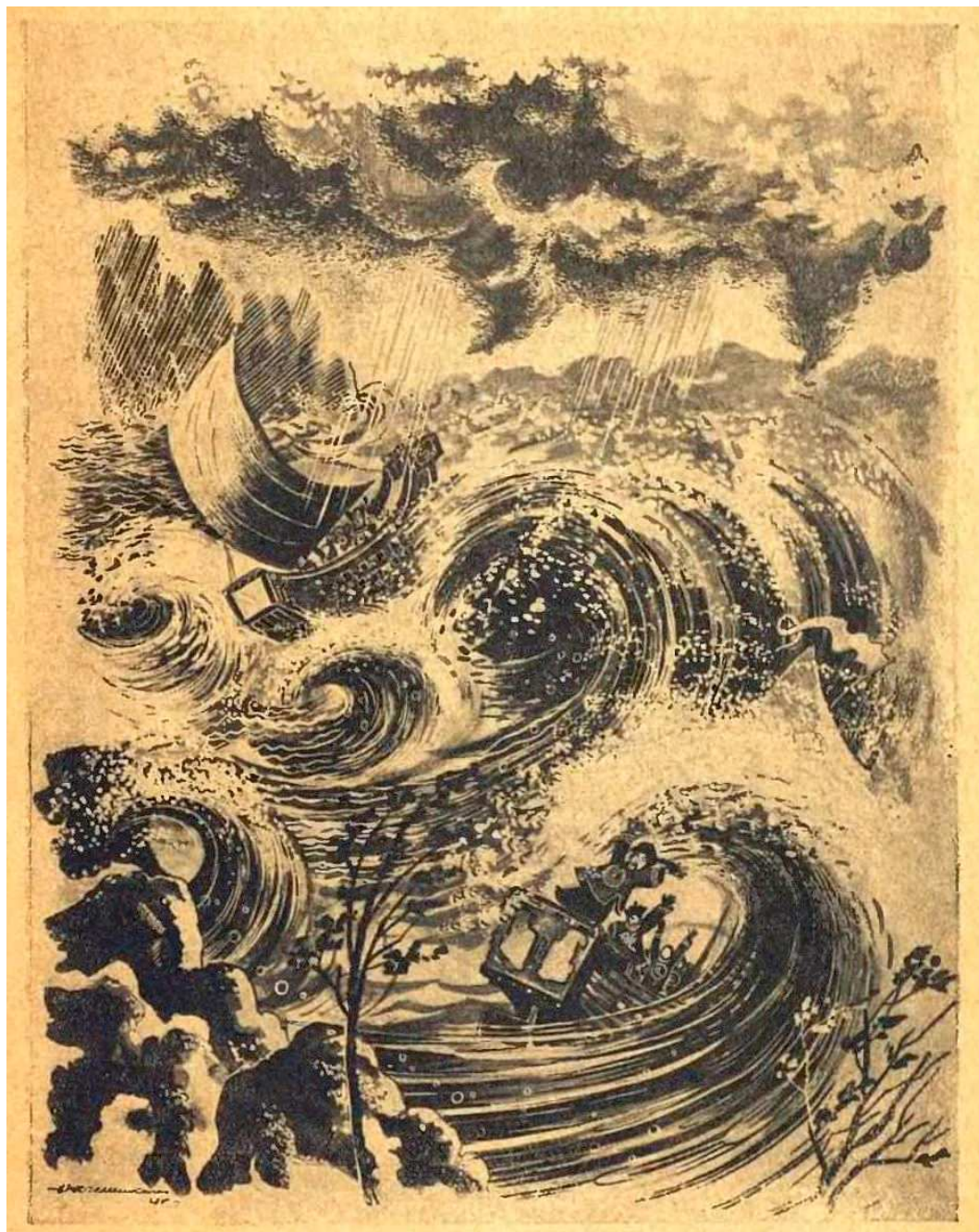
אודוגה הוציא נוצה מזנבו של עיט בעל מקור אדום:
"קבל, ניוון, ברכה שתחיה שנים כמו שחי עיט, וכדי
שגם ממך, כמו מהעיט, כולם יפחדו."

וצ'ובאק הוציא חופן עפר:
"קבל, ניוון, עפר. כדי שכל האויבים שלך יהפכו
לעפר."

הנויון הופתע כששמע איך מדברים אליו ילדי
הננאיים. וגם נבהל – אם הילדים הם כאלה, אז
איזה יהיו הזקנים. הרי הזקנים מכירים את חכמת
החיים. אך הוא לא נתן לראות זאת ורק קרא:
"מחר אשלח חיילים לבילדי ואתן לאש את כל
המתים ואת החיים אעשה למתים!"

אודוגה השתחוה לו:
"כרצונך, ניוון אציל, אך מחר לא תצליח. מוטב כבר
שתעשה היום את מה שאמרת."

הנויון לא הקשיב.
ולמחרת ירד גשם כל כך חזק שלא נראו כלל חופי
הנהר. כל הדרכים התמוססו. החיילים יצאו לדרך
וכמעט וטבעו. אבק השריפה נרטב והתותחים לא
יכלו לירות. כולם נסוגו.
אמר אודוגה:

"השמש אתמול הסתתרה בין העננים. סימן
לגשם."
מזג האוויר השתפר. השמיים נזרעו בכוכבים.
הנויון אמר לתאומים:
"מחר אצא אל הישוב שלכם, אחסל את כל בילדים.
כל החיים אמית ואת המתים אטמון באדמה.
השתחוה לו צ'ובאק:
"כרצונך, ניוון אציל, אבל מחר לא תצליח. מוטב
שתעשה היום את מה שאמרת."
הנויון לא הקשיב. בבוקר הרימו מפרשים על כל
הסירות שלו והתכוננו לשוט אל בילדי. אבל אז יצא
ממערב ענן שחור עם שוליים לבנים והתחילה
סערה כזו שמעולם לא ראה הנויון. אמור התרומם.
הגלים עלו עד השמיים, העננים ירדו עד האדמה.
הרוח נשבה פעם אחת וקרעה את כל המפרשים,

זה היה מזמן. אלה היו זמנים בהם שתי שמשות
האירו את חופי נהר אמור, הסנאי ביקר אצל
הארנבת, הדוב רע איילים והזאב טיפל בעורות
אצל בעל הטייגה.

נשבה שנית וכל המשוטים ותורנים נשברו. רק
הסירות ערומות נשארן.
אמר צ'ובאק:
"בערב הכוכבים הבהבו חזק. סימן לסערה!
הנויון ישב מרוגז. התכסה בגלבייה שלו. לא רצה
להביט על אף אחד. התאומים ניגשו אליו ואמרו:
"נויון האציל, עד עכשיו אנחנו דיברנו אליך. עכשיו
תגיד לנו אתה - ראית שאנו מכירים את האדמה
שלנו ולא סתם מורידים ממנה את המסים שלנו.
איך תוכל לקחת מסים מאדמה שאינך מכיר?"
הנויון החוויר. חשב: "לא אוכל להתמודד עם העם
שבו חיים ילדים חכמים כאלה."
הוא חזר הביתה. ולגובי המסים ולחיילים שלו ציווה
לא להטריד את עם הבילדי.